

мнічого не боюсь
хіба лише своєї тіні
що мов прив'язана до п'ят
утомленому тілу не дає спокою

а як її не стане —
чи вистачить в ту мить
для вічності
мізерна порошок що останеться
з того що звалосся колись
в мені
душа ?

Цикл « [Заложники стирання](#) ».